Kašpárek
a
Zelená příšera

loutková divadelní hra

Tato hra je věnována panu a paní Kodíčkovým a jejich dceři Haničce

29. ledna 2003

Osoby a obsazení

Vypravěč .... Pavel Koubek

Kašpárek .... Míša Vítková

Hloupý Honza .... Zdeněk Krejčík

Čert .... Honza Rezek

Král .... Martin Hassman

Princezna .... Lenka Žužálková

Pohádkový dědeček – profesor .... Radek Zíka

První dračí hlava .... Iveta Librová

Druhá dračí hlava .... Edita Ryšlavá

Technický personál

Mistr zvuku .... Martin Strohalm

Specialista na zvláštní efekty .... Pavel Koubek

Opona, kulisy .... Broňa Profotová, Dana Horáková, Pavel Koubek

Na přípravě se podíleli

Námět .... Štěpánka Žďárová

Scénář .... Martin Hassman

Výroba divadla .... Pavel Koubek

Ušití opony .... Štěpánka Žďárová

Výroba kulis .... Míša Vítková, Pavel Koubek, Martin Strohlam

Výroba loutek .... Štěpánka Žďárová, Broňa Profotová, Iveta Librová, Pavel Koubek, Martin Strohalm

Tvorba zvláštních efektů .... Pavel Koubek, Martin Strohlam

Popis postav

Kašpárek – populární pohádková postava dětské velikosti (oproti ostatním loutkám) oblečená v obvyklém červeném slušivém kostýmku, na hlavě má čepičku s rolničkou.

Hloupý Honza – klasický hloupý Honza z pohádek. Vesnické oblečení, kalhoty na jednu kšandu.

Čert – veskrze záporná postava, má dlouhý chlupatý ocas, může být v čertím chlupatém kožichu nebo mít na sobě slušivou mysliveckou kamizolu. Na hlavě jsou vidět rohy.

Král – otec milující svou dceru zcela zmatený z jejího chování vůči němu. Na hlavě má korunu, na sobě královské roucho.

Princezna – trochu nafoukaná a nepochopitelná, ale jinak moc hezká princezna v bílých šatech s malou korunkou na hlavě.

Pohádkový dědeček – profesor – klasický kouzelný děda, který se habilitoval na profesora a přednáší na pohádkové univerzitě nastupujícím pohádkovým babičkám a dědům. Vypadá mile jako pohádkový děda, je však roztržitý, unavený a sklerotický.

Tříhlavý drak – tři hlavy na dlouhých krcích. Hrají hlavně *první hlava* a *druhá hlava*. Musí mít krky zamotatelné do sebe. *Třetí hlava* dělá křoví.

Rekvizity

Zelená příšera – tlustá stará kniha se zelenými deskami, musí být posunovatelná a otevíratelná (pomocí skrytého provázku)

Hvězda – hvězda padající z oblohy

Baňky – chemické baňky obsahující barevné bublající kapaliny

Popis prostředí

Palác – základem je zeď malovaná ve stylu barokních zámků (s důrazem na dolní polovinu) s dvěma ozdobenými okny. Pokud se doprostřed mezi okna postaví zdobené dveře s brněním po každé straně, tak se jedná o *chodbu před princezniným pokojem*.
Když se místo dveří doprostřed přisune postel s nebesy, tak se jedná o *pokoj princezny*. Postavením trůnu doprostřed místnosti se vytvoří *trůnní sál*.
V jedné místnosti bude *malá laboratoř*, kde se Kašpárek s Honzou budou učit čarovat ze Zelené příšery, tam bude vprostřed stolek s chemikáliemi, baňkami a křivulemi.

Les – Jedná se o smíšený les. Na některých stromech lze zahlédnout ptáčky nebo veverku. Nesmí se zapomenout na pařez, na který může usednout unavený pocestný. Vede tu cesta zleva doprava. V pravé[1] třetině se nachází rozcestí tří cest s rozcestníkem (s tím musí být možno otáčet), třetí cesta vede jakoby dozadu skrze kulisy. V levé třetině je malá mýtinka, místo jako stvořené k táboření.
Zde se také v jedné scéně objeví *tábořiště*, tj. přisune se dohořívající ohniště s kusy nakupeného dřeva před mýtinou.
Jednou je zobrazena scéna v lese, ale rozcestí je skryto kulisou *velkého stromu*.
Pokud se do pravé části přisune veliké skalisko tak, že zcela zakryje rozcestí, dole je vidět vchod do jeskyně, ze kterého může vycházet dým nažloutlé barvy (to jak drak dříme a vydechuje sirné splodiny) pak se jedná o *vchod do dračí sluje*.

Dračí sluj a profesorův příbytek – Krápníková jeskyně. Vpravo je vhodné místo pro vykukování tří dračích hlav. Na stropě a stěnách jsou krápníky a netopýři. Několik krápníků musí být uvolnitelných, aby se při souboji s drakem mohly trochu nebo úplně vyvrátit. Na zemi jsou kosti – těžko říci, zda zvířecí nebo lidské. Nějaký vandal vyryl do skály nápis „2. hlava je . . . “
Malými změnami se scéna stane *jeskynním příbytkem* pohádkového dědy – profesora. Ten musí vypadat útulně, ačkoliv v něm je pochopitelně nepořádek. Jsou zde skříně a police naplněné knihami až k prasknutí. Vprostřed je na stěně pověšen zarámovaný habilitační diplom pohádkové univerzity. Visí zde učební obrázek, jak má vypadat pohádkový děda včetne popsaných pomůcek jako kouzelná hůl, živá a mrtvá voda, lomikámen, řebříček, čarovné koření a rozubmrada. Vpravo je lenoška, kde sedává (spává) profesor, vedle ní stoleček s gramofonem (s velkou troubou). Vlevo je vchod s velikou cedulí a jakási předsíňka oddělená od vlastní místnosti např. krápníkem z podlahy v levé polovině jeviště. Ze stropu tu vysí barevná stuha, která vede ke zvonku nad profesorovým křeslem.

Pozn.: Pomocné kulisy se budou měnit relativně často a je potřeba, aby šly vyměnit hodně rychle.

[1] Zde i dále se levá a pravá strana posuzuje z pohledu diváka jakožto té nejdůležitější osoby.

1. JEDNÁNÍ
Král a princezna

Obraz 1.
Hádka princezny s králem

Scéna 1.
Trůnní sál

(Než se otevře opona, nastolí se slavnostní atmosféra. Zazní fanfára/tuš jako když přichází král, nějaká hudba jako na zámeckých oslavách.)

Trůnní sál. V prostřed celé scény je prázdný trůn. Nikdo tu není.

Vypravěč: Na královském zámku,
jednou z podvečera,
hádal se pan král
a jeho sličná dcera.

Vejde král.

Král: Dcera má je zlobivá,
ke mě úctu nemívá.
Každý ji tu dobře zná,
je to naše princezna.

Vejde princezna.

Princezna: Tot’ můj otec, náš pan král
vždy by mne jen huboval.
Když příjdu pozdě k večeři,
či poslouchám u dveří.

Král: Na své hlavě vznešené
korunku svou nosí.
Však nechová se vznešeně,
ač ji o to prosím.

Princezna: Král je na mne příliš přísný,
neumí mi odpustit.
Není ke mě vůbec vstřícný,
však nedá na mne dopustit.

Začnou se hádat.

Král: Kde jsi byla?

Princezna: No v zahradě.

Král: Proč’s tam byla?

Princezna: Kvůli parádě.

Král: Cos dělala?

Princezna: To nechci říct.

Král: A kam jdeš teď?

Princezna: Snad na měsíc.

Princezna trucujíc odejde.

Král: Když princezna dostane pubertu,
pro radu bych zašel ku čertu.

Odejde. Sotva odejde, zazní odlišující rána, vyvalí se hromada kouře a z ní čert za volání „bleble". Efekt je tak veliký, až to povalí trůn.

Čert: Nejspíše v královských rodinách,
neví o úředních hodinách.
Dneska si kdejaký poberta,
zavolá bez fronty na čerta.

Mé jméno je Šmatlafous,
nikdo mi živý neuklouz.
Pro tuhle královskou rodinku
chystám teď ošklivou hodinku.
Princeznu chorobou opředu,
potom ji do pekla zavedu.

Začoudí, zasmrdí a zmizí.

Obraz 2.
Princeznina nemoc

Scéna 1.
Princeznin pokoj

V prostřed pokoje je princeznina postel. Je zde princezna. Pohybuje se nejistě. Zřejmě je nemocná.

Princezna: Nějak se mi těžce dýchá,
u srdce mne prudce píchá.
V hlavě bzučí hejno much,
Je tu ňáký těžký vzduch.
Bojím se, že sebou šlehnu,
tak si tady rychle lehnu.

Švihne sebou na zem/postel tak rázně, až to hlasitě zaduní a leží jako zabitá. Zpoza kulis se ozve čertův hromový smích.

Scéna 2.
Před princezninou ložnicí

Král chodí sem a tam. Je nervózní z princezniny nemoci.
(Jak verše pokračují, sílí truchlivá melodie.)

Král: Dcera má jediná stůně,
neléčí ji bahno z tůně.
Bolí ji hlava, břich, střeva,
píchá ji zprava i zleva.

Za chvíli lehne na máry,
cítím v tom nějaké čáry.

Hrozí nám neštěstí, běda,
kde vězí kouzelný děda?
Před lety se po něm slehla zem,
kéž by tak mohl být nalezen.

Odejde.

2. JEDNÁNÍ
Hledání Zelené příšery

Obraz 1.
Vkládá se do toho Kašpárek

Scéna 1.
Kašpárek potká v lese Honzu

(Tato scéna by měla působit vesele jako kontrast k předchozímu smutnému obrazu. Ještě než se otevře opona, začnou se ozývat ptáčkové a vůbec zvuky aby bylo jasné, že jsme v lese.)

V lese. Rozcestí je kapličkou nebo stromy. Vejde Kašpárek, zvoní mu rolnička, píská si nějakou veselou melodii, dojde doprostřed scény a všimne si diváků.

Kašpárek: Ahoj děti, nazdárek!
Znáte mě? Jsem Kašpárek.
Někdy tahám prince z bryndy
a co dělám zase jindy?
Tahám z bryndy princezny,
ty jsou hrozně líbezný.

Vejde Honza, píská si melodii z Mrazíka „Před naší, za naší. . . " Všimne si Kašpárka a zarazí se.

Honza: Kdo to je? No nazdárek!
Že ty jsi ten Kašpárek?

Kašpárek vesele odpoví a cinká při tom rolničkami.

Kašpárek: Kašpárek mi říkají,
radost ze mne mívají.
A co ty, na slovo skoupý,
nejsi ty ten Honza hloupý?

Honza: Já už nejsem hloupý Honza,
to snad přece každý pozná.
Jed' jsem hodně vtipné kaše,
rozum si mne přece našel.

Kašpárek opět zvesela.

Kašpárek: Budeme mít posvícení,
Honza dosáh' osvícení.

Zarazí se a zvážní.

Kašpárek: Princezna nám těžce choří,
čert ji svými kouzly moří.

Honza: To ten bídák Šmatlafous?
Já bych mu hned přetrh' fous.

Kašpárek: To je teď nad naše síly,
kdyby mohly pomoct víly . . .
Ne, už to mám, teď půjdu s tebou
za jedním pohádkovým dědou.

On se nám však někam schoval,
aby se habilitoval.

Honza: Co, on už je profesor?

Kašpárek vesele.

Kašpárek: A je ho plný kompresor.

Vydají se na cestu a přitom si zpívají.

(Aby bylo vidět, že opravdu putují, mohly by okolo nich prolétnout stromy, loď.)

Kašpárek: Za pohádkovým profesorem
jdeme spolu

Honza: sami

Kašpárek: sborem,

Honza: horem

Kašpárek: dolem,

Honza: lesem

Kašpárek: borem,

Honza: lodí

Kašpárek: vorem.

Ať poví nám jestli zná,
jak se léčí princezna.

Jak zmizí ze scény, přilítne čert za zvukových a visuálních efektů.

Čert: Nelíbí se mi vážení
to jejich veliké snažení.

Odlítne směrem nahoru.

Obraz 2.
U pohádkového profesora

Scéna 1.
U profesora doma

(Než se otevře opona, začne se ozývat a sílí melodie Gaudeamus Igitur hraná na gramofon. Do toho jsou slyšet kroky po kamenné chodbě (jeskyni). Chvíli po otevření opony deska s melodií skončí.)

Vcelku příjemně působící příbytek v jeskyni. Vpravo spí profesor ve svém křesle, zleva přichází Kašpárek s Honzou a zastavují se u veliké cedule. Nacházejí se v jakési předsíni oddělené od profesorova pokoje např. krápníkem z podlahy. Ze stropu tu visí barevná stuha, která vede ke zvonku nad profesorovým křeslem.

Honza: Tak tady bydlí profesor?
A kde má ten kompresor?

Kašpárek: Tady je veliký nápis,
že ve středu proběhne zápis.
Do kurzu pro kouzelné dědy,
zápisné – tři vlasy šedý.
Předveden bude i procesor.
Podepsán Kouzelný děda – dnes profesor.

Honza zatáhne za stuhu. Nad profesorovým křeslem se rozezvoní zvoneček. Profesor se lekne, probudí a roztržitě zvolá.

Profesor: Zápočty udílím v středu,
ve čtvrtek, v sobotu v sedm.

Všimne si hostů.

Profesor: Kdo jste, co stojíte vzadu?

Kašpárek s Honzou vejdou z předsíně dovnitř.

Kašpárek: My prosím jdeme pro radu.

Profesor: Z jakého oboru dotaz přínášíte?

Kašpárek: Z princeznologie, co vy přednášíte.

Honza: Princeznu uhranul ošklivý čert,
chceme jí pomoct, není to žert.

Profesor se krátce zamyslí a hned ví odpověď.

Profesor: Naskočte do lodi, jeďte přes moře,
hledejte v lese až dojdete k hoře.
Zlý drak v té hoře čeká,
turisty vždycky rád leká.

Někde tam leží za šera,
stará a zelená příšera.
Ač stará je věřte, je to tak,
je obávanější nežli drak.
Až tuto příšeru zdoláte,
princeznu zpátky zas získáte.

Usne.

Oba: Děkujeme dědečku za radu,
hnedka nám zpravila náladu.

Odchází.

Obraz 3.
Hledání hory

Scéna 1.
Bloudění lesem

Honza s Kašpárkem se nachází v lese. V levé třetině je malá mýtinka s několika pařezy – místo jako vhodné k táboření. V pravé třetině je rozcestí s rozcestníkem.

Kašpárek: Hledáme již skoro týden
od rozbřesku po celý den
horu v lese ukrytou
s příšerou v ní masitou.

Honza: Tu je smrk a tam je jedle,
hlad jsem z toho dostal hnedle.
Cestu nechme na příště,
rozděláme ohniště.
Konzervy ty nechej v ranci,
běhají tu diví kanci.

Zastaví se na mýtince.

Scéna 2.
Na tábořišti

(Než se otevře opona, ozývají se zvuky nočního lesa – sova, sýček, žáby.)

Je večer, spíš noc. Jsou slyšet zvuky nočního lesa. Honza s Kašpárkem sedí/leží okolo hořícího/doutnajícího ohniště, které je postaveno na malé mýtince v levé části scény. Kolem leží dřevo na přiložení, mohou zde být náhodně rozházeny i další předměty, co se můžou vyskytnout na tábořišti.

Kašpárek: Když jsme se tak najedli,
posedíme pod jedlí.
Pospíme si než zítra zas
k hledání nastane čas.

Kašpárek chce ulehnout ke spánku, ale Honza hledá něco na zemi.

Kašpárek: Honzo, Honzo, co tam hledáš,
proč si chvíli pokoj nedáš?

Honza: Ztratil jsem tu někde nůž,
už nebudu správný muž.

Kašpárek: V hledání ti pomůžu,
uvidíme, co zmůžu.

Zatímco hledají, objeví se tiše čert, otočí/vymění rozcestník a se smíchem zmizí.

Scéna 3.
Znovu na cestě

Zakokrhá kohout. Je ráno. Tábořiště je uklizeno, zbylo po něm ale několik málo stop. Honza s Kašpárkem odchází z tábořiště.

Honza: Nůž se ztratil, věčná škoda,
v hlavě mě to pořád hlodá.

Kašpárek: Až spatříme město příští,
nový koupíš na tržišti.

Dojdou k rozcestí.

Kašpárek: Honzo, hele, rozcestí,
snad nepříjdem na zcestí.

Honza: Kterou cestou máme jíti,
chcem-li v brzku horu zříti?

Kašpárek: Ukazatel říká spoře,
tato cesta vede k hoře.

Honza: Pojďme tedy nemeškejme,
touto cestou se vydejme.

Odejdou doprava a zmizí ze scény. Jakmile zmizí, vlevo to začoudí, objeví se čert a zlomyslně se směje. Zastaví se u rozcestníku. Pronese řeč a odběhne doprava.

Čert: Jde to prima, bleble
jsou vedle jak jedle.

Jakmile čert zmizí, vlevo se objeví Kašpárek s Honzou. Dojdou k rozcestníku a opakuje se předchozí situace od jejich dialogu po proběhnutí čerta přes scénu. Celkem se to může opakovat ještě asi dvakrát. Postupně se děj zrychluje až do komického nestíhání. Mělo by být znát, jak jsou postupně všichni (i čert) unaveni – funí, odflakují text apod. Když takhle asi po čtvrté dorazí k rozcestníku, jsou už tak znavení, že nemohou dál.

Kašpárek: Jsem na konci svého dechu,
posadím se tu do mechu.

Opře se o kulisu lesa.

Honza: Teďka mám jen jedno přání,
pro dnes konec putování.

Taky se opře.

Scéna 4.

Tábořiště

Spí na tábořišti jako prve. Je večer/noc. Něco svítivého spadne svrchu blízko nich a oba to probudí. Kašpárek vstane, Honza zůstane ležet.

Kašpárek: Snad se nám to jenom nezdá,
právě tady spadla hvězda?
To se občas v noci stane,
když chladný vítr od hor vane.
Tu je hvězda a zde – huš,
našel jsem tu Honzův nůž.

Honza rychle vstane.

Honza: Famfáry ať hrají tuš
kde jsi našel ten můj nůž?

Kašpárek: Tady u té hvězdy leží,
jak sem došel, řeknu stěží.

Honza: Dobrá rada přijde k duhu
nechodíme pořád v kruhu?
Ten kraj kolem je mi známý,
někdo nás tu pěkně mámí.

Zamyslí se.

Honza: Kašpárku, no to je jasné,
až se vstane, oheň zhasne,
vydáme se cestou druhou,
skrz kulisy trochu tuhou.

Honza poklepe na kulisy, až to zaduní (protože na ně zaklepe jeho vodič z druhé strany).

Scéna 5.
U hory

(Před otevřením opony jsou opět slyšet denní zvuky lesa.)
Kašpárek s Honzou přichází zleva, vpravo se tyčí obrovská hora. V hoře je vchod do jeskyně. Vychází z něj dým v přerušovaných intervalech.

Honza: Hele dívej, tu je hora,
ta z vyprávění profesora.
Tyčí se až do oblak.
Někde uvnitř žije drak.

Kašpárek: Dívej, Honzo, co to tu je,
že by vchod do dračí sluje?
Z téhle velké tmavé díry
cítím strašný zápach síry.

Honza: Doufejme, že právě dříme
a my ho hlukem nevzbudíme.

Jde dovnitř.

Kašpárek: A na věci nic nemění,
že Honza nemá brnění.

Jde za Honzou.

Obraz 4.
V hoře

Scéna 1.
Ve sluji

Drakova jeskyně. Vpravo vykukují dvě dračí hlavy, vydechují jedovaté výpary. Třetí hlava leží vzadu jakoby spala. Po chvíli vejdou zleva Honza s Kašpárkem.

Drak 1. h.: Hudry, hudry, druhá hlavo,
podívej se trochu vpravo.
Čuchám, čuchám člověčinu,
jde sem právě na svačinu.

Drak 2. h.: Snad to bude tučný mnich,
naplníme si svůj břich.
Ať to není štíhlá babka,
to si dáme radši jabka.

Vejdou Honza s Kašpárkem.

Honza: Pozor, rychle, drak je vzhůru.
Nemám já to noční můru?
Viděla nás druhá hlava
a první sem míří zprava.
Třetí zatím vidět není,
chystá na nás překvapení.

Kašpárek: Zmerčily nás po čuchu,
ten náš plán měl poruchu.
Tohle bude lítý boj,
Honzo, kde máš svoji zbroj?

Hlavy se přibližují, mlsně koukají, Honza s Kašpárkem couvají. Spadne opona, ale děj stále pokračuje. Pouze však prostřednictvým zvukových efektů. Začnou se ozývat rány souboje (to jak vodiči zezadu bouchají a kopají do kulis a divadla), výkřiky, volání o pomoc.

Honza: Doleva!

Kašpárek: Uteč vpravo!

Drak 2. h.: Nadběhni jim první hlavo.

Drak 1. h.: Mám tě!

Kašpárek: Uskoč!

Drak 2. h.: Chramst!

Honza: To bylo o fous,
jen taktak proklouz.

Drak 1. h.: Dej mu!

Kašpárek: Vedle,
Honzo vymysli něco hnedle.

Honza: Stačí jedna malá klička.

Drak 2. h.: Já ti dám!

Honza: A nahodí se velká smyčka.

Drak 1. hl: Za ním!

Honza: Prokoč, já to podvleču
a drakovi uteču.

Drak 1. h.: Co to? Kdo to?

Drak 2. h.: Tady končí všechny slasti,
tak si myslím, že jsme v pasti.

Scéna se náhle utiší, opona se otevírá, jsou vidět známky boje. Krápníky jsou chaoticky rozházeny po scéně nebo alespoň vykloněny ze svých obvyklých pozic. První a druhá dračí hlava se v průběhu boje zamotaly do sebe dračí smyčkou. Třetí hlava stále leží nečinně v pozadí.

Kašpárek: Honzo, s tebou i bez zbroje,
veselo je jíti do boje.

První a druhá dračí hlava se odplazí. Třetí hlava stále bezvládně leží. Kašpárek si jí všimne.

Kašpárek: Tady leží dračí hlava,
je ta dračí hlava pravá?

Honza jde hlavu obhlídnout z blízka.

Honza: Vzadu za ní něco leží,
třeba to ta hlava střeží.

Kašpárek: Ta že střeží?
To jen stěží,
vždyť tu jako mrtvá leží.

Honza: Myšlenka mi hlavou běží,
je tak rychlá, je tak svěží . . .

Kašpárek: Věřím tomu jenom stěží.

Honza: My tu stojíme za šera,
a kde je ta příšera?
Profesor nám řek' to tak,
že je horší než ten drak.

Kašpárek: Však než sem přijdou všichni kněží,
ze sklepení nebo z věží,
řekni mi, co vzadu leží.

Honza: Velká, zelená a tlustá,
je tu kniha čího gusta.

Honza vystrčí knihu zpoza dračí hlavy. Podívá se na desky a pak knihu otevře.

(Kniha musí být přivázána provázkem, aby šla vysunout zpoza dračí hlavy. Jak ji Honza čte, tak se pomocí druhého provázku otevře.)

Honza: Má popsaný předek,
Ferles, Červinka a Dědek.
Jsou tu slova prozaická
„chemie" a „organická."

Kašpárek: Kdo tu knihu mohl ztratit,
komu ji teď máme vrátit.

Honza: Jsou tu samá cizí slova,
semtam stará, semtam nová.

Kašpárek mezitím přijde blíž, aby také viděl do knihy.

Kašpárek: Netvař se tak nevrle,
to lektoroval Wichterle.

Honza: Sem někdo připsal z vesela,
tohle je Zelená příšera.

Kašpárek: Víš Honzo, co to znamená?
Tohle je Příšera Zelená.

Nečekaně se objeví čert. Oba se leknou, skryjí knihu za svými zády.

Čert: Ble ble ble ble ble ble
Kašpárek a Honza vedle.
Co to vzadu vy dva máte?
Copak to tam ukrýváte?
Jdu za vámi pěkně dlouho
a je mi teď z toho ouho.

Honza: To je, to je . . .

Čert: Šmatlafous je jméno mé,
mám už hezké renomé.
Ukažte mi tamtu věc,
neb jste v pekle než bys řekl třeba . . .

Zatváří se jaho herec ze známého filmu.

Čert: . . . borůvkový koláč.

Jde blíž a Honza s Kašpárkem ustoupí.
Jakmile čert spatří knihu, lekne se a dá se na útěk.

Čert: Ha! Ne! Zrada!

(Jak se čert dá na útěk, zazní kraťoučký úryvek melodie Gaudeamus Igitur.)

Kašpárek: A zmizel. Tadá!

Honza: Co ho vylekalo páni?

Kašpárek: To opravdu nemám zdání.
A teď rychle bez váhání,
bez zbytečných poznámek,
jděme rychle na zámek.

3. JEDNÁNÍ

Vyléčení princezny

Obraz 1.

Zpátky na zámku

Scéna 1.

V trůnním sále

Jsme opět v trůnním sále, je zde král, Kašpárek a Honza.

Král: Princezně teď vede zle se,
cože jste to našli v lese?
Starou knihu, přeučenou?
Kouzla, co daj na vyučenou?

Kašpárek: Nebojte se pane králi,
za chvíli čert zmizí v dáli.
Propůjčte nám místnost jednu,
s Honzou si tam pěkně sednu.

Král: Tak já beru tě i tebe,
sedněte si vedle sebe.

Král odchází, opona padá.

Obraz 2.

Jak čarovat ze Zelené příšery

Scéna 1.

V laboratoři

Jsme v laboratoři na zámku. Vypadá stejně jako trůnní sál, jen místo trůnu je uprostřed stůl s bublajícími baňkami a křivulemi. Jsou tu Honza s Kašpárkem. Kašpárek a Honza zírají do Zelené příšery.

Kašpárek: Methan, ethan, propan, buthan,
už se tahle slova šprtám.
Pentan, hexan, heptan, oktan
a když nevím, tak se optám.

Ester, nitril, keton,
hlavu mám jak beton.
Říkám pořád znova
ta záhadná slova.

Honza: Zaříkadla divná jsou to,
rozruší to čertí pouto?

Kašpárek: Řek' mi kdysi jeden Mejstřík:
„když to nevíš, tak zkus rejstřík."

Honza hledá v rejsříku.

Honza: P, p, p, pr, princezna,
– jak vyléčit podle Katze,
strana sedmset a dvacet.

Nalistují stranu 720.

Kašpárek: Na choroby, bacily a viry
nejlepší je acylpyrin.
Každý vir se rychle schová,
slyší-li acetylsalicylová.

Začnou něco kutit kolem stolu.

Honza: Začneme-li z fenolu,
tlak jde rychle nahoru.
Zahříváme, CO_2
hotovo je jedna . . .

Kašpárek: Pozor!

Oba se dají na útěk ze scény.

Honza: . . . dvě

Ozve se výbuch. Spadne opona. Po chvíli se opona zvedne, v laboratoři je nepořádek. Kašpárek s Honzou se nejistě vracejí

Kašpárek: Nějak nám to vůbec nejde,
snad ta smůla rychle přejde.

Honza: Zkusíme to ještě znova,
snad jsem špatně přečet' slova.

Zase začínají něco kutit okolo stolu.

Honza: Reakcí Kolbeho-Schmidta
princezna nebude bita.

Kašpárek: Reagujem, je to dřina,
už to bude kyselina.

Honza: Ať to není žádný hybrid,
přihodím acetanhydrid.

Kašpárek: Navzdory všem zlejm cavykům
máme antipyretikum.

Honza: Hurá, sláva vítězi.
Za princeznou! Kde vězí?

Scéna 2.

Princeznin pokoj

Na posteli leží nemocná princezna a vzdychá.

Princezna: Já chudák si tady chořím,
teplotu mám, pořád hořím.
V žaludku mne cosi hlodá,
nechutná mi jídlo, voda.
Pomozte mi někdo rychle,
je mi jak bych snědla krychle.

Vejde Kašpárek.

Kašpárek: Tak tady je . . .

Vejde Honza.

Honza: . . . náš tým celý.

Oba: Pacient je na posteli.

Princezna: Já blouzním.

Kašpárek: Máme pro vás nový lék.

Princezna: Je hořký?

Honza: Samosebou, jakbysmet.

Princezna: Tak ten nechci!

Kašpárek: No snad přece
ten lék neskončí v řece?

Princezna: Ať si!

Honza dá znamení Kašpárkovi, oba jdou k princezně.

Honza: Tak se rychle dáme k dílu,
bude to chtít chlapskou sílu.
Otevři jí pěkně pusu,
nalej jí tam kus po kusu.

Kašpárek do princezny vpraví lék.

Princezna: Co co? Brrr!

Kašpárek: Lék už viry vyhlazuje,
princezna se uzdravuje.

Princezna vstane.

Princezna: Jsem už dozajista zdravá,
nebolí ruce levá, pravá.

Vejde král, je překvapen.

Král: Je už dozajista zdravá?
Neodmlouvá, je i hravá.

Vejde čert.

Čert: Je už zdravá, ble ble
a já jsem z toho vedle.

Objeví se 1. a 2. dračí hlava. Všichni se jich leknou.

Obě hlavy: Je už dozajista zdravá,
kniha v skále byla pravá.

Vejde profesor.

Profesor: Chemie jsou kouzla pravá.
A hrdinům věčná sláva.

KONEC